

Men modet og handlekraften mangler, når spørgsmålet handler om, hvor pengene skal komme fra. Der er i al sin soleklare enkelhed tale om ufinansierede forslag. Der er simpelt hen ikke ét eneste forslag til, hvor pengene skal komme fra, og det på trods af at regeringen har haft måneder til at forberede sig og har tusindvis af embedsmænd til rådighed. Der er faktisk et begreb om den slags gaver, som man ingen penge har til. Overbudspolitik hedder det.

Statsministeren har forsøgt at forklare den manglende finansiering af barselorlovsforslaget i Berlingske Tidende i fredags. Hvis regeringen spillede ud, ville der måske komme en reaktion fra dem, der skal være med til at tage ansvaret, sagde statsministeren. Det er jo i sandhed en interessant udtalelse. Hvad skal det betyde? Mener statsministeren, at andre partier vil tage stilling til, om et finansieringsforslag er appetitligt, fornuftigt og rigtigt? For hvis han mener det, er det jo rigtigt. Det er jo den situation, vi andre står i, når vi skal finansiere vores forslag krone for krone. Når det sker, får man reaktioner, og så kan der forhandles.

Men jeg tror faktisk, at forklaringen på statsministerens udtalelse er meget enkel. Regeringen har ikke tænkt sig at prioritere. Den situation, som alle danske familier kender fra deres dagligdag – at nye udgifter medfører beskæring af andre – er fuldstændig fremmed for regeringen. For regeringen er det nemmere at anvende den særlige mulighed, som familierne ikke har, nemlig at slå autopiloten til og udskyde problemerne ved at finde nye skatter og afgifter sammen med venstrefløjen.

Det havde været mere ærligt, hvis regeringen havde lagt kortene på bordet. Det havde været mere ærligt, hvis man havde sagt, at man sigter efter yderligere skattestigninger i størrelsesordenen ca. 2,5 mia. kr. på finansloven. Det havde været mere ærligt at vise befolkningen, hvor stort det gabende hul er.

Det havde også været mere ærligt, hvis regeringen havde sagt, at 1 års barselorlov betales med skattestigninger, hvis vi vælger regeringens model, i stedet for, som foreslået af Det Konservative Folkeparti og Venstre, med besparelser på udgifter til aktivering. Det havde ligeledes været mere ærligt, hvis regeringen åbent havde fortalt, at disse 2,5 mia. kr. skal lægges oven i de små 2 mia. kr., der allerede er udskrevet i nye afgifter. Regeringen foreslår endnu en gang nye og højere grønne afgifter i form af en skærpet CO₂-

afgift og en ny cementafgift, der kan betyde, at flere virksomheder flytter til udlandet.

Derudover foreslår regeringen en yderligere stigning af de grønne afgifter på 1,2 mia. kr. Det svarer til mere end 200 kr. pr. dansker, ung som gammel. Afgifterne er endnu uspecificerede og desværre et slående eksempel på, at nye grønne udgifter ikke er udtryk for noget miljømæssigt behov. Regeringen foreslår ikke flere grønne afgifter for at gavne miljøet. Regeringen foreslår flere grønne afgifter alene for at skrabe penge ind. Det er ikke alene misbrug af de grønne afgifter, men også misbrug af den folkelige vilje til at handle miljøbevidst. Det ville klæde regeringen at komme ud af dette blandingsmisbrug.

Et af de få klare budskaber i regeringens udspil til finanslov finder man i regningen til erhvervslivet. Små 2 mia. kr. bliver det til. Tilbage står, at regeringen ikke har nogen erhvervs politik, men kun en afgiftspolitik, og den forsøger endda at bilde befolkningen ind, at det ikke har konsekvenser at forringe erhvervslivets vilkår. Men erhvervslivet er ikke bare en maskine, der kan trækkes penge ud af, uden at det har skadelige virkninger. Det er virksomhedsejere, forbrugere og lønmodtagere, der betaler regningen. Dårlige vilkår for erhvervslivet resulterer enten i højere priser for forbrugere eller en lavere indtjening pr. ansat og dermed også en lavere real-løn, og det smitter af. Alle grupper i samfundet får lavere velstand.

I modsætning til regeringen har Det Konservative Folkeparti en erhvervs politik. Vores bud er klart: Skær ned på vældet af tilskud, stop samtidig skatteskruen og begræns de administrative byrder. Det er i virkeligheden meget enkelt, for vi vil en anden vej end regeringen. Det Konservative Folkeparti vil målrette den offentlige indsats, så den bliver til gavn for de mennesker, som har det største behov for hjælp. Vi vil have gjort op med Systemdanmark.

Vi skal have skabt konkurrence, så man ikke lader ideologiske standpunkter stå i vejen for den bedste løsning for borgerne. Det er f.eks. modigt af Vejles SF-borgmester, Flemming Christensen, at foreslå, at borgerne bliver behandlet på privathospital, fordi det offentlige system er for dårligt; men det er samtidig sørgeligt. Det er modigt, fordi han har mod til at tilsidesætte gamle ideologiske holdninger til fordel for noget bedre, nemlig hensynet til patienterne; det burde regeringen og venstrefløjen her i Folketinget tage ved lære af. Men det er samtidig sørgeligt, at 8 års socialdemokratisk forsømmelse af sund-